

машъ редовно. На ли помнишъ, че лѣкарътъ тѣй каза, а ти —

Инокентий.

(Залисанъ въ нѣкаква мисль). Забравямъ —

Еремия.

(Съчувствено). Тебъ те отвища мисльта за сѣда, види се —

Инокентий.

Ехъ, сѣда —

Еремия.

Рѣши ли вече да се явявашъ?

Инокентий.

(Съ болка). Ти мислишъ, че азъ ще позволя да ми налагатъ волята си, да ме накаратъ да млъкна прѣдъ неправдата? О, ако всичко това, което ти ми разкри, азъ бѣхъ узналъ по-рано — до сега — Но и сега, и сега още не е късно. Азъ искамъ, макаръ и на старини да издигна гласа си противъ неправдигъ, противъ тая мръсна търговия съ хорски-тъ нещастия.

Еремия.

(Съ умиленье) Чичо, знаешъ ли —

Инокентий.

Твоятъ старъ чичо, Еремия, дълго мисли, дълго обсъжда — и когато те виждахъ все тѣй смѣлъ, енергиченъ, честенъ и непоколебимъ -- и храбъръ като баща си -- у мене заговори онова, що напестина броди въ *нашата* кръвь — Едва сега азъ си спомнямъ думигъ на баща ти, когато те кръщавахъ. Той казваше: кръсти го, Еремия, та като порастне: както пророкътъ да милѣе за сиромашьта и защитава правдата.